

KIS LAP

1904. január 10-én.

Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér. Megjelen minden vasárnap.

TÉLI KÉP. (Jásd a 26. lapon.)

János generális.

ELBESZÉLÉS
AZ IFJUSÁG SZÁMÁRA.

IRTA
GODA GÉZA.

I-ső
FEJEZET.

(Folytatás.)

CSAK HOGY Kolinovics uram nem ragadott léniát, nem szaladt ki a tanteremből, hanem amikor látta, hogy a török muzsikuskok csak állnak egy helyben s valami utcai mutatványra készülődtek, szép nyugodtan fölült a katedrára s így kezdte beszélni:

— Kedves fiaim! Látjátok im szemetekkel, halljátok fületekkel, hogy a török muzsikája förtelmes a magyar fülnek. Sipja olyan, hogy attól beteg lesz a magyar ember; dobjától megsüketül, és éneke olyan, mint a magyar ember sírása. Hogy a mindenható Isten segítene már rajtunk!

A tanulók kacagva hallgatták tisztelendő uramnak ilyen oktatását, de az utolsó szavaknál elkomolyodtak s szép esőndesen, áhítatosan, mintha imádságot mondanának, mormogták a Kolinovics uram szavait:

— A mindenható Isten segítsen rajtunk!

Jancsi portás egy darabig esőndesen nézegette, mint állanak körbe a kollégium előtt a török muzsikuskok, mint fujják arcuk kidagadásaig trombitájukat s mint gyűl köréjük az utca gyer eke a sok asszony, férfi, aki mind kíváncsi az ilyen utcai komédiákra.

A körben álló muzsikuskok közül most hirtelen egy magas, hosszú szakállú ember lépett elő. Fején fehér kendőből esavart

turbán volt, hosszú skarlát-piros salavári fődte testét, övében cifra pisztolyok és gyöngyös, rezes kések nyele látszott. Kancsal is volt a szerenésetlen, de úgy villogott ez a két kancsal szem,

hogy legény kellett ahhoz, aki szembe nézzen vele. Ez az ember pedig, aki így kiállott most a kör közepére, hirtelen széttárta karját, aztán lehajolt a földig úgy, hogy homlokával érintette a fövényt s nagy hirtelen dülöngni kezdett jobbra-balra, hajlongani föl s alá. Le-lebukott s úgy nézett szét a saját karja mögött, majd pedig hajladozva lépkedett a zene ütemei szerint.

A körül-állók kacagva nézték a táncoló törököt, aki most elhagyván a táncot, körüljárt s kéregetni kezdett. Szörnyű méltóság volt az arcán a jámbornak, nyilván azt hitte, hogy eszelős hajladozásai nagyon megtetszettek a körül-állóknak.

— Már ezt a bolondot megnézem én is közelebbről, gondolta Jancsi. Csöndesen kinyitotta a nagy tölgyfa-kaput s aztán kiállván a kapuba, neki-támaszkodott a kapu kövének.

Most lépett eléje a táncoló török is s alázatos arcot vágva, hirtelen megbókolt Jancsi előtt.

— Mi kell no? kérdezte Jancsi.

— Adj Uram, felelte jámbor arccal a török, hogy neked is jusson.

— Veszel te eleget magadtól is! felelt Jancsi s aztán, hogy jobban megértsék, voltaképen mit is akar mondani, még hozzá tette: Ha pediglen nem veszel, hát lopsz!

— Ha csak eztán nem, felelte nagy ravaszul a török, eddig nem igen akadt mit lopnom.

— Nem akadt? kérdezte Jancsi elképedve. Hát az ország nem elég neked? Hisz' elloptátok már az egész országot!

A török most úgy tett, mintha gondolkodna, aztán hirtelen fölemelte a fejét s így szólt:

— Még nem az egészet. Ezt a kollégiumot például még nem loptuk el.

— No hiszen, mondta Jancsi, csak azt próbálnátok meg! Majd megmutatnám én merre visz az ut innen egyenest a pokolba!

A török most nézegetni kezdett a kollégium ablakaira, a kapura s még a félig nyitott ajtón a kollégium kertjébe is bekucskált.

— Pedig, mondta aztán nagy vigyorogva, pompás hely volna ez az ujbári kegyelmes basa lovai számára.

— Lenne ám az öreganyád koporsójának! pattant föl Jancsi. Hát nem tudod, hogy iskola ez, melyben jámbor magyar ifjak tanulnak olyan tudományokat, melyekről még a török szultán

író-diákjai sem hallottak, nem hogy te! Ejnye ilyen, amolyan semilyen esepürágója! . . . még hogy lovakat akarnál bekötni a házba? Szaladj innen amíg jó dolgod van, mert különben majd elküdelek a levegő hátán.

A török csak nem mozdult egy darabig. Hanem aztán hirtelen félrelökte Janesit, kitérte a kaput s rákiáltott a muzsikusaira:

— Utánam legények!

A török muzsikusok hirtelen ott termettek a hosszú szakállu mellett, berohantak a kapun s éktelen ordítással kezdtek föl s alá szaladgálni a hosszú folyosókon.

Mind ez egy szempillantás alatt történt. A jámbor portás még magához sem tudott térni a bámulattól, mikor már a török esepü-rágók megrohanták a kollégium konyháját, fölborították a nagy kondért, melyben éppen paradiesomot főztek a kollégiumbeli százhusz diáknak s úgy nyalták fel a kiömlő paradiesomot a földről, hogy szinte esorgott tőle a hosszú szakálluk. A paradiesomos kondért így feldöntvén, most már az élés-kamarák felé fordultak s nagy rablást tettek volna hamarjában, ha ekkorra Janesi is észre nem tér s kilúzván öve mellől a nagy kapu-kulesot elébe nem áll a táncoló rablónak:

— Hallod-e Ibrahim vagy mi neve van a kancsal lelkednek. Egyszer

odébb toltál a ház kapujából. Már most rajtam a sor, hogy kiló-dítsalak!

Ezzel kapta a törököt, hóna alá szoritotta a fejét s indulni akart vele kifelé. Hanem a török sem hagyta a fejét csak olyan esőndesen. Hirtelen kikapta a gyöngyházast, rezes kést

az övéből s kis hija volt, hogy ki nem szúrta vele a Janesi szemét.

— Ne bolondozz komám! mondta Janesi, miközben hirtelen nagyot ütött a török hátára. Kiviszlek én innen, ha addig élek is!

Most aztán úgy magához ölelte a törököt, hogy szinte ropogtak a esontjai. Fölemelte, mellen ragadta s úgy vitte ki ölben, végig a folyosón s meg sem állt vele az utcáig. Ott letette szépen a kapu elé, elszedegette tőle a fegyvereit, aztán becsukta maga mögött a kollégium kapuját s futott vissza a konyhába, ahol ezenközben Kolinovics uram egy szál léniával porolta a hátát a paradicsom mártásban duskáló török muzsikusoknak. Az igaz, hogy ebben a munkában a diákjai is segítettek neki mind a százhuszan, s úgy kiporolták a derék embereket, hogy még az Arábiából hozott por is elszállt a salavárijukból.

Ilyen módon rosszul jártak a jámbor török muzsikusok. Ugy hordták ki őket egymás után a kollégium elé s hogy ne mondassák: a magyar nem látta őket szívesen, hát még egy kis ütleget is adtak nekik utraivalóul.

Odakünn aztán nagy kacagással nézték a táncoló törököt az emberek. Egy kicsit esufolták is és a gyermekek nagy bátran álltak oda eléje:

— No dervis, kérdezték, hát izlett a paradicsom?

(Folytatása következik.)

PETÓKA UTAZÁSA.

PÉTSZER volt, hol nem volt, réges-régen, messze-messze...

Ejnye no! Mit is mondok? Hiszen nem is olyan régen, csak két esztendeje, és nem is olyan messze, hanem itthon, szép Magyarországon. Kincses-Kolozsvár városában történt, amit nektek el akarok beszélni.

Kincses-Kolozsvár városában lakik az én kedves testvér-néném. Van nekik hat gyermekük. Egy kis fiuk és öt kis lányuk.

Kedves kis gyerekek mindannyian. Jók, szelidek, engedelmesek. Szülének, nagyanyának, nénikének, bácsikának sok örömet szereznek.

A legnagyobbik a Margitka, a második az Erzsike. Irástudó nagy lányok már. Ma-

holnap kikerülnek az iskolából. Szép leveleket szoktak nekem irogatni.

Bandi meg híres legény! Két bácsikája katona; de ő tulteszen rajtuk, mert ők csak gyalogos tiszt urak, Bandika pedig lovas huszár. A tavasszal igazi huszár ruhát kapott. Azóta hej, de szépen mondogatja ezt a verset:

Sarkantyú peng a csizmámon,
Sárga-pitykés a dolmányom.
Piros esakó a fejembe,
Apám vette Debrecenbe.
Csörgő kard az oldalamon,
Anyám vette Nagyváradon.
Mogyoró-fa a paripám,
Ott vágta a domb oldalán.
Paripámra felpattanok,
Mint a szélvész, elvágatok.
Gyi te Fakó, a csatába!
Jaj, aki a magyart bántja!

Ilyen gyerekből lesz a magyar huszár. Bandika után következik Petóka. Az igazi neve Etelka. De Margitka egyszer játszás-közben azt mondta — Etóka-Petóka, s így maradt rajta a Petóka név.

Petókának már van táskája, könyve, táblája. Most iratták be az iskolába. Mire megint megérik a cseresznye s a meggy, olyan öreg betűket tud majd vetni, hogy elolvashatja a király is.

Jolánka egész nap tipeg, topog, motyog. Még csak négy éves, de — akár hiszitek, akár nem — már most is jó kis gazdasszonyka. Kimossa a baba-ruhát, megmossa a két éves, szöszeke hugocskáját, Magduskát. De nincsen ám köszönet a munkájában. A bábu-ruha a nagy mosás után még mocskosabb, a konyha csupa locs-pocs. Magduskát pedig jól megrikátja a mozdattással, mert úgy nekimegy a spongyával a kicsike arcának, hogy abból bizony ti sem kérnétek, no de még én sem.

De azért mindenki nagyon szereti Jolánkát. Hiszen ő jót akar.

Magduska a kis cica tanítványa. Ugyan mit tanul a cicától? Megmondom. Karmolni! Addig tanulgatta, míg meg is tanulta jól. A multkoriban is megkarmolta Bandikát. Bandika nem sirt, mert hát az olyan kis karcolás: katonadolog. És meg sem haragudott Magduskára. Hiszen Magduska még igen kicsi. Még nem tudja, hogy karmolni nem szabad.

Mikor Magduska megszületett, nagy öröm volt a házban.

Nagy keresztelőt csaptak.

Nagyanya süttöt-főzött. Sok-sok vendéget hittak a keresztelőre.

Ott voltam én is. Ott voltak Anna néniék is, akik egy szép nagy faluban laktak a Tisza partján.

De csak jól is mulattunk azon a keresztelőn! Még cigány-muzsika is volt, tánra is perdültünk. Azután még egy egész hétig ott maradtunk.

No de elmúlt az a hét is és utra készülünk hazafelé.

Elutazásunk előtt való estén, ahogy ott együtt üldögtünk, egyszerre csak azt

mondja Anna néni a Bandikáék édes anyjának:

— Édes-kedves testvérem, neked van öt kis lányod és egy kis fiad, nekem meg se kis lányom, se kis fiam egy se. Most már én odahaza kivel fogok játszózni, kit fogok öltöztetni, fésülni? Mondanék én egyet, kettő lesz belőle: adjátok nekem Petókát, legyen ő az én kis lányom!

Az Anna néni ura, Andor bácsi is kérte Petókát.

Igazuk is volt. Hadd legyen nekik is egy kis lányuk!

Petóka édes apja is belé egyezett a dologba, mert látta, hogy Anna néniéknek milyen nagy örömük lenne, ha elvihetnék Petókát. Hiszen majd elmennek gyakran ők is oda és Petókát is el-elhozzák a néniék sokszor.

Hát elvitték Petókát a Tisza partjára, a szép nagy faluba.

Igy esett meg a Petóka híres utazása.

*

Egy hét mulva aztán megint odahaza volt Petóka Kincses Kolozsvár városában édes apánál, édes anyánál, Margitkánál, Erzsikénél, Bandikánál, Ilonkánál, Magduskánál.

Elmondom hogyan került haza.

Mikor estefelé elvitték Anna néniék Petókát, nagy volt otthon a szomorúság. Édes apa, édes anya egész estén át szótlantul jártak-keltek. A gyerek-szobában is nagy csend volt. Margitka, Erzsike nem olvasgattak, mint máskor. Szomoruan ágyukba siettek. Bandika fa-lova ott állt a sarokban árván. Kis gazdája nem nyargalászott rajta hegynek föl, dombról le. Jolánka is elálmosodott, mert Petóka nem játszott véle bujósdit asztal alatt, függöny megett.

Mikor reggel fölébredtek, hej, de kíváncsoktak Petóka után! Egyre őt emlegették. Még a kis cica is ott hagyta a tejecskéjét. Nem izlett neki az édes tejecske, mert máskor mindig Petókéval szokott reggelizni.

A gyerekek szomoruan mondogatták édes anyjuknak:

— Mért adtuk oda Petókát, mért adtuk oda Petókát?

No hiszen, édes anyának se kellett több. Egyet gondolt, kettő lett belőle. Rája adta Bandikára a huszár-ruhát és egy... kettő... három... már künn is voltak a vasutnál. És mire este lett, már megérkeztek a Tisza partjára, a szép nagy faluba, ahol Anna néniék laktak.

Bekukucsáltak az ablakon.

Anni néni, Andor bácsi és Petóka éppen az asztalnál ültek, vacsoráztak jóízűen.

Egyszerre csak megzörög az ablak:

— Kipp-kopp! Kipp-kopp!

— Ki az? Mi az? hangzik onnan bentről?

— Egy kis huszár. Amolyan anyám-asszony katonája, mondja édes anyja.

És a másik szempillantásban már benn is voltak. Csak úgy pengett a Bandika sarkantyuja, mikor szép katonásan besétált a szobába.

No volt öröm!

Össze-vissza ölelték Petókát. És ott maradtak Anna néniéknél egy egész hétig.

Aztán hazavitték Petókát.

El sem mondom, milyen nagy öröm volt odahaza, mikor megérkeztek. El lehet azt gondolni.

Bandika még most is büszkén emlegeti néha-napján, hogy ő hozta haza Petókát.

Anna néniék pedig kigondoltak valami okos dolgot.

Elmentek ők is Kincses-Kolozsvár városába lakni.

Most is ott laknak a Petókáék házában és mindig együtt vannak.

Holló Sárka.

INNEN-ONNAN.

ÉLŐ KÚT. Ismeretes dolog, hogy a nyirfát meg lehet csapolni. Ha lyukat furunk törzsébe, azon át viz-tiszta, kissé sárgás, édes folyadék szivárog ki, az úgy-nevezett nyir-viz, amely elég kellemes ital ugyan, de éppen édességénél fogva, nem alkalmas a szomjúság csillapítására.

Az észak-amerikai Egyesült-Államok déli részében, a nagy kiterjedésű mezőségeken napokig elkóborolhat a vadász, anélkül hogy forrásra bukanna. Ott úgy segítenek magukon az emberek, hogy a gyapot-fának

vagy fűz-fának törzsét furják meg, még pedig rendszeren olyan helyen, ahol egy kis kidudorodása van. A lyukon át viz ömlik ki, még pedig teljesen jóízű, tiszta viz, mely állítólag jobb a forrás-viznél, csak egy kicsit kén-szagu. A lyukat aztán fa-ékkal zárják el, melyen a kéreg egészen benő. Feltűnő, hogy a fa a száraz év-szakban adja legbővebben a vizet, akkor, amikor a talaj ki van körötte egészen aszva. Érdekes volna megpróbálni, vajjon a mi fűz-fánk-nál nem sikerülne-e ez a kísérlet.

A mentő csolnakok az elmúlt évben 680 lelket mentettek meg Anglia partjain.

Az amerikai északkeleti vasutársaság egy gépésze 50 évi szolgálata után 2 millió mértföldet tett meg a gépén.

NAGYAPÓ ALMAFÁJA.

Irta Benedek Elek.

NAGY SZÉP nyári reggelen nagy szomorúságban találtam nagyapót. Ott ült az asztal mellett, s nem akart hozzá nyulni a kávéhoz, mit nagyanyó éppen most tett az asztalra. Megütődve állottam meg, nem tudtam elgondolni, mi történhetett.

— Jere, jere, mondta nagyanyó, vigasztald meg nagyapót. Nézd, hogy bűnák eresztette a fejét!

— Hát mi történt, édes nagyapó?

— Ne is kérdezd, fiam. Két unokám összeveszett. András és György. Emlékszel ugy-e, hogy volt nekem az erdőn egy nagy kaszálóm. Az, amelyiken az a híres almafa volt. Ezt a kaszálót én a te bátyádnak adtam. A bátyád meg kétfelé osztotta: felét adta Györgynek, felét Andrásnak. Most ez is, az is azt állítja a másiktól, hogy belekaszál az ő részébe. Folyton perlekednek e miatt. Most meg eljöttek hozzám, hogy tegyek igazságot. Mutassam meg az igazi határt. Oh fiam, mondtam én, mit kívántok tőlem? Tíz esztendeje már, hogy elbucsuztam az erdőtől. Az én öreg lábam nem bírja a gyaloglást, törődött testem nem bírja a szekér-járást. A miatt ne busuljon, mondták ők; szénával, szalmával úgy kitöltjük a szekér derekát, hogy a király is elülhetne rajta. Csak jöjjön el

nagyapám-uram, tegyen igazságot, mert meguntuk már a villongást.

Elémondá ezt így nagyapó s ime e pillanatban csengős szekér állott meg a kapu előtt.

— Ezek az unokák! mondá nagyapó.

Nyilt az ajtó s belépett György. És köszönt.

— Adjon Isten jó reggelt nagyapám uram s nagyanyám asszony. Hogy aludtak? Hogy szógál az egészségük?

— Adjon Isten neked is, fiam. Nem igen aludtunk, mert hogy sokat buslakodtunk miattatok s mind azért fohászkodtunk, bár csak békességre válna a harcotok.

— Arra válik, nagyapám uram, csak ne sajnálja tőlünk a fáradságot. Itt a szekér, az András szekere. Ha nagyanyám asszony is beleegyezne, magunkkal vinnők nagyapám uramat.

Fordult nagyapó nagyanyóhoz, mint gyermek az édes anyjához s kérdezé:

— Elereszt-e nagyanyó?

— Eleresztem, el, csak tegyen igazságot.

— Hát engem elereszt-e nagyanyó? kérdeztem én.

Nagyanyó mosolygott szeliden:

— Oh édes jó fiam, te néked már én nem parancsolok.

Oh, édes jó Istenem, de felvidult a szívem! Hogy megfiatalodék a lelkem! Nagyapóval járom be az erdőt, mint egykor, régen. Amikor nagy erős ember volt nagyapó, kicsi, futkározó gyermek én. Oly szépnek, vidámnak láttam a világot! Mi történt velem? Az történt velem, hogy gyermek lettem újra a szent életű öregnek oldalán.

Nagyapó melán pihentette szemét az erdőn.

— Mekkora változás, amióta nem láttam! sohajtott föl lelkéből a rejtegetett gondolat. Az ember szaporodik, a fa ritkul. Vajjon a maradékainknak lesz-e erdeje?

— Ültetjük, folyvást ültetjük, szólt hátra András.

— Régen Isten ültette, mondá nagyapó, s több volt a fa.

— Akkor jó világ volt, folytatta András.

— Jó, mondá nagyapó, mert jók voltak az emberek. Istennek házát nem kerülték. Egymás földjét, javát nem kívánták. Olvasátok-e a Példabeszédek könyvét? Ugy-e, nem. Pedig abban sok bölcs mondás vagyion. Abban olvastam én, hogy: jobb a kevés igazsággal, hogysen mint a nagy temérdek gazdagság hamissággal. Abban olvastam ezt is: amely jószág először hirtelen gyűjtetik, annak vége meg nem áldatik.

De sőt azt is olvastam: Ne mozdítsd meg a régi határt és az árváknak mezeibe ne kapj...

Nem mondhatá végig nagyapó, megállott a szekér.

— Itt vagyunk.

Leszálltunk a szekérről s szép gyöngén átkaroltuk nagyapót s a földre leemeltük. És szétekinte nagyapó a nagy darab területen, majd megállapodék az ő szeme egy alig-alig látható dombocskán s mondá:

— Ime, ott a határ. Azzal a dombocskával egyenes irányban.

Néztek pedig az unokák meglepődve nagyapóra.

Mondta András:

— Én nem látom azt a dombocskát, nagyapám-uram.

Mondá György:

— Megkérem az engedelmet, én sem látom a dombocskát, nagyapám-uram. Hát a bácsi látja-e?

Mondám én:

— Látom, *mivelhogy nagyapó látja*. Különben menjünk arra, amerre nagyapó vezet.

És mentünk lassan, csendesen nagyapó mellett. Ő pedig megállott, amikor két lépést tettünk vele s mondá:

— Itt a dombocska, fiaim. Itt a kaszálónak kellős közepe. Itt állott az én apám alma-fája. Tudjátok-e, miféle alma-fa volt ez? Nem volt az vadalma-fa. Feljőve az én

apám egy tavaszon, ő kegyelmével jöttem én is. Mondá az én apám: Fiam, nézd, itt van egy vad csemete. Oltunk belé nemes galyat. — Minek azt? kérdeztem én. Juhok, kecskék járnak erre, ugysis lerágják. S ha megnő, akkor is másnak terem, nem nekünk. Mondá az én apám: Hátha mégis megnő. Mely nagy lesz majd az öröme a maradékaimnak, ha itt dolgoznak s megenyhíthetik szomjuságukat édes almának a nedvével? És ha idegen ember vetődik erre, vajjon fogja-e átkozni a kezét, amely a vadalmafát megnemesítette? — Nos, édes fiaim, az oltás megfogant. Gonosz kéz le nem törte, állat elkerülte, nőtt, növekedett a fa. S hány-szor ettünk róla! szóltam közbe én.

Folytatta nagyapó:

— S én megértem ennek a fának a megöregedését. Megértem a kiszáradását. Megsírattam, mikor kivágták. Azután is sokszor pihentem meg rajta, leülvén a tövére. De lám, töve sincs már. Kieégette valaki. Föld eltemette a hamuját, fű terem fölötte. Hanem a gyökere még megvan. Itt lesz az a föld méhében. András fiam, hoztál-e csákányt? Eredj, hozd ide.

Elszaladott András a csákányért s elhozván, belevágott a földbe. És, lássátok, hall-

játok: ott pihentek nagyapó almafájának gyökerei!

— Imé, hiszitek-e most, hogy itt állott az én apám almafája? Ága, levele, törzse, mindene elpusztult, de megmaradt az a gyökere. Vajjon nem hasonlatos-é ehhez az igazság példája is? Vághatod, nyesheted, égetheted, a gyökere megmarad a sziveknek mélyében, mivel hogy Isten plántálta oda.

György elővette a kését, egy darabot levágott a megfeketedett gyökérből s a zsebébe dugta.

András is hasonlóképen cselekedék.

És hasonlóképpen cselekedtem én is.

— Ugy fiaim, ugy! mondá nagyapó. Csak tegyétek el s őrizzétek is meg: az igazság gyökere ez a gyökér.

Akkor pedig kérdeztem én az unokákat:

— Hát most tudjátok-e, jövő tavasszal mit kell cselekednetek?

Felelte András:

— Jövő tavasszal azt kell cselekednünk, hogy almafát ültetünk ide. Jól mondám-e, György?

— A te akaratod az én akaratom, András. Jövő tavasszal almafát ültetünk ide...

— Ámen, rebegte nagyapó.

TÉLI KÉP.

(Képpel a címlapon.)

*Hideg szél fúj, fehér pelyhek hulldogálnak,
Keringélnék, majd meg újra tova szállnak.
Mig fáradtan hullanak a földre, rétre
S takaróként nyulnak el a messzeségbe.*

*Egy kis utcán három pajtás ballag végig.
A hideg tél csakis gondot hozott nekik.
A ruhájuk fáradt testök' alig védi,
A hideg szél itt is éri, ott is éri.*

*Egyszerre csak megállanak mind a hárman.
Fény villog fel a fekete éjszakában.
Oman omlik, egy kis háznak ablakából.
Mint valami biztató fény, úgy világol.*

*Ott állnak az ablak előtt mind a hárman,
Ott benn bizony nagyon derűs, víg világ van:
Derült arcu fiúk, lányok mulatoznak,
Köréjük meg szülők, nénik sorakoznak.*

*Csodálkozva nézik, nézik mind a hárman —
Ők egész nap ott élnek a sötét gyárban,
S míg ezek itt tréfálkoznak, játszadoznak,
Ők egész nap nehéz munkán fáradoznak.*

*Egy ideig nézik, nézik irigykedve,
De azután mindnek megjő régi kedve:
Érezik, hogy áldás van a munkás kézen,
S hogy a sorsuk egykoron majd jobb is leszén.*

*Mert nincs ember, kit a munka meg ne áldjon,
Minden gondtól, bánáttól meg ne váltson!
Nyugalmat ad, örömet és tisztességet —
Munka nélkül nincs igazi, boldog élet!*

Roboz Andor.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Mi fán terem a gomb? Amerikában a gazdagabb emberek elefántcsont-gombokat viselnek ruhájukon, anélkül, hogy ezekért a gombokért csak egyetlen-egy elefántot is meg kellett volna ölni. Ezek az ugynevezett elefántcsont-gombok tudni illik egy Dél-Amerikában virágzó és gyümölcsöt hozó pálmafának termékei. Ennek a pálmafának diószzerű gyümölcse tartalmazza azt a nedvet, amelyből az ördöngös amerikai az elefántcsont-gombot gyártja. A diónak magja édesizű tejet tartalmaz, amit bizonyos ideig a héjban kell hagyni, amikor is megkeményedik és pedig oly mértékben, hogy a legkeményebb elefántcsonttal versenyez. A növényt elefántcsont-pálmának hívják és az Amerikában készült finom elefántcsont-

gyöngyház-, kemény gummi-, szarv- és csontgombok legnagyobb részét ebből az anyagból készítik s így elmondhatjuk, hogy a gomb tulajdonképen fán terem. Az elefántcsont-pálma ültetői és gondozói vagyont szereznek annak tejéből. A diót hajószámra hozzák be az Egyesült-Államokba, hol a különböző gomb-gyárak műhelyeibe kerül. Ezt a növényt mostanában Kaliforniában is fölfedezték, de itt vadon terem és teje nem keményedik meg annyira, hanem likacsos lesz. Azt hiszik, hogy nemesítés útján itt is elő fogják tudni állítani a szükséges kemény tejanyagot. A legkiválóbb elefántcsont-pálmák Kolumbia köz-társaságban, a Magdalena folyó partján vannak, ahol tagua-pálmának nevezik. A gyümölcse itt akkora, mint két emberfej, husz-harminc font nehéz és ötven-hatvan mag van benne. Ezeket a magokat megszáritják s ez adja az elefántcsont anyagot. A tagua-pálma sokszor háromszor is ad gyümölcsöt egy évben.

Míg a valódi elefántcsontot nehéz színezní, addig ez az anyag rendkívül könnyen veszi fel a színt; nincs hasadása és ennek következtében bár nagyon kemény, rendkívül könnyen esztergályozható.

*

Az ötszarvu zsiráf. Ha az ember az állatkerben jár, azt hiszi a sok különös állat láttára, hogy talán nincsen olyan állat, amelyet nem ismernek az emberek. Ismeretlen országokban azonban még mindig fődöznek fel új állat-fajokat. Uganda közép-afrikai angol gyarmat kormányzója, Johnson, kutató-utazást tett Afrika legbelsejében és a Gvasugibus-fensík akác-fa erdeiben egy zsiráf-fajt talált, melynek sötét-barna bőrszíne van, még sötétebb pöttyekkel, hasa és lába fehér és fejét a zsiráfnál eddig megszokott hármagancs helyett öt agancs díszíti. A benszüllött négerék már régen beszéltek az ötszarvu zsiráfról, de ezt mesésbeszédnek tartotta mindenki, míg most beigazolódtott ennek a valódisága. Ezek az állatok a Varmga-tó partján az Eglontüzhányó keleti nyulványain élnek és egyetlen ellenségük az oroszlán, amely nagyon szereti a husukat. Ugyan-ezen uton találkozott Johnston a Stanley-leírta törpe emberfajjal is, de félénkségük miatt nem tudott velük érintkezni. Leírása szerint három és fél láb magasak és majomszerű ügyességgel mászszák meg a fákat, s bár rövid a lábuk, a szarvas gyorsaságával futnak.

HOL VOLT, hol ... Bizony régen történt. Valahol a tenger partján, ahol Ükapó király szépséges szép kastélya volt, hát ott esett meg ez a história. Hallgassátok csak! Volt az öreg Ükapó királynak három leánya meg egy fia. No hát, a király-kisasszonyok meg a királyfi mindig együtt voltak, roppantul szerették egymást. Egyszer — éppen csütörtök délután volt — elmennek epret szedni mind a négyen. Amint ott javában szedegetnek az epret, kiront ám a sűrüből egy nagy medve, aztán se teszi, se veszi, csak elkapja a legidősebb király-kisasszonyt, a Julist, és nagy morogva elfut vele; mire két huga meg a bátyja észhez kaptak volna, már hire-hamva sem volt se a király-lánynak, se a medvének. Hejh!... lett aztán sírás-rivás, hogy az egész országban egyebet sem lehetett hallani egy álló hétig. De még jóformán el sem siratták a legidősebb király-kisasszonyt, ime mi történik? Fürödni megy a két király-kisasszony, meg a királyfi. Fürödnek, egyszerre csak nagyot sikít a középső király-kisasszony, a Boris. No hiszen, kiálthatott is szegény; mert hát egy rémséges nagy harcsa bukkant fel a mélyből és hopp!... lerántja a középső király-kisasszonyt, a Borist, a víz fenekére.

Már most sirt minden teremtet lélek az országban, kerek egy hónapig. Mit is tehettek volna egyebet nagy szomorúságukban?

No, telik-mulik az idő. Egy szép reggelen, éppen az ablaknál ült a király-kisasszony, a Maris, aztán nézegetett kifelé a nyitott ablakon. Mellette állt a királyfi. Amint ott nézelődnek, hirtelenében nagy suhogással lecsap a magasból egy nagy sas és mielőtt hármát olvasott volna valaki, úgy elrepült a legkisebb király-kisasszony, hogy szinte csoda.

Hej, lett aztán gyász, meg siralom az országban!

Szegény Ükapó király majd kisírta a két szemét.

Se nem evett, se nem ivott, csak egyre búsult. A királyi kastélyt meg talpig fekete posztóval vonták be.

Mondja ám a királyfi az apjának:

— Felséges apám! Már most én neki indulok és ha addig élek is, három hugomat megkeresem és haza hozom.

— Hej, fiam! azt mondja erre Ükapó király, ne szomorítsad a szívemet. Te is itt akarsz már hagyni?

De a királyfi csak nem tágitott, hogy így ó, ugy ó: egy szó mint száz, uti laput kötött a talpa alá és elindult világgá.

Megy, megy, mendegél: hegyen át, völgyön át.

Bebotlik-bódorodik egyszer csak egy rengeteg nagy erdőbe. Ugy eltévedt benne, hogy még a napot sem látta az égen; csak azon vette észre magát, hogy beesteledt. Micsoda?... de olyan sötét lett, hogy szegény királyfi még a keze-fejét se látta.

Tapogatózva bandukolt előre; léptenyomon megbotlott.

Körös-körül meg a vadállatok ordítottak, de szörnyen.

Gondolhatjátok, hogy mennyire megörült a királyfi, mikor hirtelenében világosságot látott. Arra felé sietett és mit lát? Hát egy nagy barlang előtt égett a tűz, és a tűz fölött nyulat sütöttek nyárson. De ki forgatta a nyársat? Bizony, Julis volt, a legidősebb király-kisasszony, mellette a földön két kis medve-bocs hempergődzött, játszott.

No iszen volt öröm, mikor megpillantotta a bátyját. Rövid egy-két szóval elmondott mindent: hogy hát a medve ide hozta őtet, hogy az a medve tulajdonképpen egy királyfi, de megbabonázta egy rut vén varázsló, hogy csak minden vasárnap veheti föl emberi alakját; de ugyan-csak így van két kis fia, a két medve-bocs is.

Amint ott javában beszélgetnek, iszonyu ordítás hallatszik ám.

— No, azt mondja Julis, ez a gazdám! Már most bujj el, de jól; mert ha megkap, széjjel tép.

El is bujt ám a királyfi hamarosan. A bozontos nagy medve meg jött befelé a barlangba.

— Dörrr! Mörrr! Hmhörrr! Büm, düm! azt mondja. Ember-szagot érzek!

— Már hogyan éreznél? felelé neki Julis, hisz' nincs itt ember! Meg oszt' ehen van a vacsorád!

— Jó, jó... de én mégis ember-szagot érzek!

No de végre még is csak megnyugodott s azzal mindnyájan elaludtak.

Felébred másnap a királyfi és mit lát? Hát egy gyönyörűséges szobában, selyempárnás ágyban fekszik.

Kiugrik az ágyból, megdörzsöli a szemét és nagyot kiált, mert hát abban volt, hogy álmodik.

Kiáltására egyszeriben befutott két inas
— Hol vagyok én? kérdi tőlük a királyfi.
— A Medve-király kastélyában! felelik ezek.

— Nini!... vasárnap van ma?

— Igenis.

Ugy is volt. Mert amint rendbe hozta öltözkékét és külsőjét a királyfi, sietet

sógorához, aki már várta az ebédlőben. Szép nyulánk ember volt, kis fia pedig enni való szépség mind a kettő.

Volt öröm, heje-huja!

Ugy este felé azt mondja Medve- király a sógorának:

— Nézd, itt van három szál medve-szőr. Ha bajba jutsz, dobd a levegőbe s mondd: Medve segíts! Akkor ott termék és segíték rajtad. Menj sietve tovább, mert éjjelre medve leszek megint s széttéplek.

Elbucsuzik a királyfi és megy, megy, mendegél tovább.

Vándorlása közben elér egy nagy tóhoz. Annak a szélén félig a vízben, félig a szárazon, volt egy csodálatos formájú kalyiba. Bepislant a királyfi az ajtón, hát — uram fia! — ott főzi ám a hallevest a középső király-kisasszony, a Boris.

No, így és így: elmond ez is mindent. Hogy hát a harcsa ide hozta, meg hogy az minden vasárnap visszakapja emberi alakját, ő is, meg az a két kis fia-harcsa is.

— De hát most bujj ám el, mert egyben itthon lesz az uram s akkor bekap.

Jött is már a nagy harcsa. Ez is azon kezdte:

— Há, há, hápp! Ember-szagot érzek!

— Nincs itt lelkem egy szikra se! Nesze inkább, itt a vacsora. Megnyugodott hát a harcsa és álomra szenderültek mind.

Másnap vasárnap volt éppen.

No, elbámul ám, de ugyancsak a királyfi. Mert olyan fényes szobát festve is alig látott, mint aminőben most volt.

Kérdezősködik a királyfi, hogy merre és mikép?

Megmondják neki, hogy a Harcsa- király kastélyában van.

Nagy örömmel tölt el hát a nap a sógorék közt. Este aztán a királyfinak három pikkelyt adott a Harcsa- király.

— Ha bajba keveredel, ezt dobd fel a levegőbe! Akkor minden jóra fordul. Most pedig siess, mielőtt itt érne az éjjel, mert se teszlek, se veszlek, hanem bekaplak.

Utnak eredt hát a királyfi és nagy sietve ment. Vagy hat napi gyaloglás után egy magas hegy csucására jutott és ott, egy kiugró szikla alatt megtalálta a harmadik hugát, a Marist. Ez is vacsorát főzött és várta haza az urát, a sas- királyt.

Két kis sas fióka meg ott csipegett-sipogott mellette a földön.

Alig esteledett, hát csak jött ám haza nagy zugással a sas. Ez is erősen kereste a királyfit, hogy széttépje, s egyre azt hajtogatta: Suhu-suhu! Ember-szagot érzek!

De hát csak megvacsorázott és lenyugodott végre.

Másnap, éppen vasárnap volt, nagy ámulva ébredéz ám a királyfi. Olyan fényes palotában találta magát, hogy csak no!

Sógora, a Sas-király, roppant szívesen fogadta és szóbeszéd közt elmondta neki, hogy két bátyjával, a Hal-királyal meg a Medve-királyal együtt egy vénséges vén varázsló átka alatt szenvednek.

— Hát, azt mondja tovább, ha te annak a vén szörnyetegnek a fejét veszed, megszabadítasz minket is.

— No, felelé a királyfi, hát akkor megyek is.

— Nesze, itt van három sas-toll. Ha baj ér, hát... tudod a többit!

Megy, megy a királyfi rettenetes sokáig. Egyszer csak elér az Operenciás-tenger partjára. Már most mit csináljon? Nagy busultában eszébe jut a három hal-pikkely, feldobja hát az egyiket.

— Hal segits! Hal segits! Hal segits!

Micsoda?... de egyszeribe ott termett egy nagy csuka.

No ez átvitte egy darabig a rengeteg vizen. De bizon nem birta sokáig. A másik két halpikkelyt is elő kellett vennie s csak így jutott el a tulsó partra.

Hej!... akkor látta csak, hogy hova jutott.

Egy iszonyatos hegy meredezett előtte, telis-tele növe bozóttal, tüskével.

No, ezen keresztül segítette a három sas-toll... mert hát ott termett egyszeribe három óriási sas, azok azután vitték a királyfit mint a pelyhet.

Amint a hegy tulsó oldalára jutott, csak lát ám a királyfi egy csósz-kunyhót.

Gondolja magában: no, ide bemegyek.

Az ám, de a kunyhó előtt aludt egy rettenetes nagy oroszlán. Ez aztán akkorát ordított a királyfira, hogy ennek mind a haja-szála az égnek meredezett ijedtében. Aztán csak előugrik ám a kunyhóbul egy csuf vén emberke. Olyan zöld szemei voltak, hogy a királyfi mindjárt gondolta: na, vagy ez a varázsló, vagy senki!

Nem is tétovázott, hanem hamarosan előhitta a medvéket a három medveször-

rel. Jöttek is azok nagy robogva, oszt' neki az oroszlánnak!

Hej, olyat se látott még ez a világ, mint ami ott egyszeribe történt! Huszonhét felé tépték az oroszlánt a derék medvék.

Mikor már ez megvolt, addigra a királyfi is elbánt a vén varázslóval. Egyetlenegy kardcsapással ketté hasította undok, rut fejét.

Gyermekek! Olyan forgósél támadt egyszeriben, hogy vak koldus látta mását!

A királyfit is felkapta a forgósél és vitte, vitte hegyen-völgyön át, egyenesen haza. És otthon, éppen mikor belépne a kapun, lát ám három fényes hintót, amint nagy sietve közelednek a kastélyhoz. Hát a hugai, meg a három sógor ültek a hintókban a gyermekeikkel együtt.

No lett öröm! Az öreg Ükapó király, szegény, sirt örömeben, oszt' olyan lakzit czapott három leányának, hogy négy álló esztendeig egyebet sem tett az egész országban senki, csak farsangi fánkot evett, somlai bort ivott és csárdást táncolt.

De táncolt ám még a féllábú gólya-papa is ott a Sipi bakterék nádfedelü putrija tetején!

Mendelényi Béla.

ARANY KALÁSZOK.

Mindenki csak önmagára számíthat biztosan.

Schiller.

*

Dusgazdag bányá a tapasztalás,
Melyből sok ember életkincset ás.

Petőfi.

*

Vezérség, babér, hősi hir, apa és fiu közt nem közös jószág; s a fiut ily szerzeményből csak a példa illeti, melyet követnie kellene.

Teleky László gróf.

*

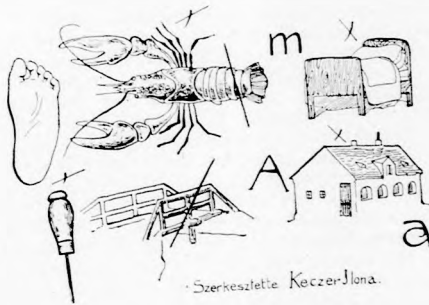
A félénk megijed a veszély előtt, a gyáva a veszélyben, a bátor a veszély után.

Jean Paul.

FEJTŐRŐ.

Kép-rejtvény.

Szerkesztette Keczer-Ilona.

Rejtett nevek.

Szerkesztette Fridrik Margit.

A sár itt nagy.
 Elment Albert az iskolába?
 Én vizet iszom, ti bort isztok.
 Én már tanulok zongorázni.
 Ha Jani nem, elhozta más az ujságot.

Betű-rejtvény.

Szerkesztették Ungár Erzsike és Sándor.

Béla tl j vl
 e

Kocka-rejtvény.

Szerkesztették Ungár testvérek.

A	A	A	L	= Ásvány
P	L	R	A	= Eb
Á	A	D	R	= Izzó ömlés.
V	A	G	Á	= Város neve.

A megfejtők között, a libuzott nevek sor-rendjében: **3 korona-**, **5 korona-** és **8 korona-**áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjul.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXV. köt. 26-dik számában közölt rejtvények megfejtése a következők:

Pótló-rejtvény: Klapka György.

Kép-rejtvény: Más kárán tanul az okos.

Tréfás kérdések: 1. Égbolt.

2. Hadak útja. (Csillag-kép.)

3. Göncöl-szekér.

4. Fias-tyúk.

5. Kaszás-csillag.

Oszlop-rejtvény: Zemplén.

Csillag-rejtvény: Ha kalács nincs, kenyér is jó

19	27	20	33
20	33	19	27
33	20	27	19
27	19	33	20

Szám-rejtvény:

Megfejtők: Pálmai József, Kunda Ilona és Gita, Geréb Andor, Friedmann Jenő, Csatáry János, Blau Rózsika, Frankl Lilly, Fekete Sándor és Tivauar, Keczer Ilona, Braun Mariska, Rakovszky Menyhért, Gaál Géza, Zoltán Pista, Goldstein Anna és Erna, Balázs Kornél, ifj. Bónyi Adorján, Bibel Liszka, Nemes István, Herzfeld testvérek, Milutinovics Corinna és Janka, Schwarz Emmy, Rothmiller Miklós, Kramer Irénke, Brener Lajos, Heim Árpád, Mérey Dalma, Bernáth Lajos, Bogár Teréz, Szemző István, Thyll Laci, Wagner Elza és Jenő, Könyöki Matild és Józsi, Könyöki Izolda és József, Moravcsik Erika és Gyula, Endrényi József, Czukrász Zoltán és Gyuszkika, Nagy Imre, Müllner Boriska és Lajos, ifj. Schüller Ilonka és Miklós, Weinberger Ilonka, Pál, Erzsi és Gyula, Wellisch Margit, Rencsisovszky Margit, Heller Simon és Árpád, Paulik Irike, Fränkl Alice, Fülep Erzsi és Olga, Wittmann Erzsi, Benyovszky Pista és Béla, Beke Berti, Gyula és Zoltán, Erdődy László, Fráter Iván, Engl Mariska, Feilitzsch Cécile, Matskási Magda, Holtzspach Ilonka, Szabó Margit, Kremsier Irma és Géza, Gajzagó Erzsi, Medveczky Sándorka és Margitka, Strasser Pál, Hoffer Sándor, Szabó Gyula, Ehrenfeld Lili és Klári.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén: **3 korona áru** könyvet nyert **Ehrenfeld Lili és Klári, Mohács**; — **5 korona áru** könyvet **Nagy Imre, Budapest**; — és **8 korona áru** könyvet **Braun Mariska, Heves**, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXV. köt. 25-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Weisz Lenke, Margit és Andor, Erdődy Leona és Laci, Kunda Ilona és Gita, Fülep Erzsi és Olga, Braun Marika, Nemes István, Makray László, Dávid Kató, Milutinovics Corinna és Janka, Weiszberger Teri és Ani, Herzfeld testvérek, ifj. Bónyi Adorján, Strasser Pál, Heller Mici és Lizi, Nay Ferenc.

— **Olvassátok!** —

*

Forgó bácsi tíz parancsolata.

1. Leveled papirosa sima szélű legyen és tiszta.
2. Irkából tépett papirosra levelet ne írj.
3. Levelet be ne porozz, be ne poczázz.
4. Leveleden mindig rajta legyen a kelet napja és helye.
5. Ami a szerkesztőnek szól (közlés, megfajlás, gyűjtés), azt ne küldjed a kiadó-hivatalba.
6. Ami pedig a kiadó-hivatalnak szól (előfizetés, pótló számok végetti felszólalás, bekötőtáblák, régi számok vagy kötetek megrendelése) azzal ne fordulj hozzám, a szerkesztőhöz.
7. Leveled papirosa ne legyen rikoltó színű, se illatos.
8. Csak fekete tentát használj írásra.
9. Ismeretlen s csakis családi körben járatos becéző nevet ne használj.
10. A szerkesztőségbe intézett levél állandó czime legyen: **Forgó bácsinak, a „Kis Lap” szerkesztőjének.**

Aki e tíz parancsolat ellen vét: magára vessen, ha levelét nem veszem figyelembe, vagy ha levele más iratok közé vegyülvén, elkallódik.

F. b.

FORGÓ BÁCSI PÓSTÁJA.

Ismét annyian közeledtek felém s közeledtek még folyton, hogy az ünnepek alkalmából megemlékeztek rólam a ti kis szívetek nagy jókívánságával. Lelkemből lelkedzett forró hála-érzelmekkel viszonzom a ti érzelmeiteket. Boldog újévet mindnyájatoknak! — **Karaján Bela.** Lendl Adolf nem csupán jeles állat ismerő, de egyúttal az ő állatkitömésével művészi rangot is foglal el. — **Blau Rózsika.** Bevált. — **Fekete László és Tivadar.** Ezt a valami nevet egy mondatba kellett volna fűznöd. Így magában kevés. — **Bibel Liszka.** Sokatokra nézve csakugyan hasztalan közölgetem a »Forgó bácsi 10 parancsolatát«, nem fog rajtatok. Olvasd el figyelmesen s akkor kérdésedre megkapod a választ. — **Bernáth Lajos.** Az ünnepek körül annyira feltorlódik a sok levél és lev. lap, hogy ilyenkor egy-egy bizony elkallódik. — **Vág-Ujhelyről** névtelen lev. lapot kaptam. Ilyenre nincs válaszom. — **Erdődy Leona.** Rég ismeretesek, de eszébe jut mindenkinek, midőn rejtvényt szerző korát eli. Laci felől, még inkább tőle magától, már igazán szeretnék jó hirt venni. Az egészség a legszebb karácsonyi ajándéknál is kedvesebb. — **Veisz Lenke, Margit és Andor.** Hát Forgó bácsinak vannak ilyen madárkái, akik egyet fűtyentenek s mindjárt tudja, figyelmével hová forduljon. Csak hogy van *Kis Lapotok*, ez a fődolog. Haszonnal s jókedvvel olvassátok. — **Aczél Endre.** Ferdén írott leveledre figyelemmel nem lehetek. Hát a vonalzó mit vétett, hogy nem veszed hasznát? Nem érdelem meg a szerencsédet. — **Ifj. Bónyi Adorján.** Kettejét most is besoroztam. Az olyan rejtvényeket, melyek csak úgy oldhatók meg, hogy az egyes szavaknak keze-lába van kirán-

gatva, feje lekasabolva vagy más módon megcsontítva, nem szeretem közölni. — **Meller Mici és Lizi.** Az elsöben olyan magyar közmondást dolgoztok fel, mely a nemzetközi gyűlölködés szítására alkalmas. Erre pedig sohasem volt kevesebb szükségünk, mint jelenben. A 3-ik sorát várja. A mellözötték egyes hiányainak fölemlítése több helyet foglalna el, mint amennyivel rendelkezem. — **Pál testv.** Küldjétek bátran. Ha megfelel, közlöm. Súlyos veszteségekben teljes szívből osztozkodom. Kéréstekek közlöm a kiadó-hivatallal, mert oda tartozik. — **Ifj. Schiller Miklós.** Sorát ejtem. A másikat, tudhatnád, szerénységéből nem közölhetem. — **Kremsier testv.** Remegve gondolok rá, hogy az milyen előadás lehetett, mikor még a budapesti is sok részt tökéletlen. — **Zoltán Pista.** Hát te nyáron is Pöstyénben vagy? Leveledet kellemes tudomásul vettem. — **Szentirmai Imre.** Csak olvasás után mondhatok itéletet. Ez pedig nem sokára lesz. — **Dávid Katóka.** Az érdekes képbe foglalt jó kívánságot melegen viszonzom. — **Fischl Frici.** A kockarejtvényt úgy szerkeszd meg, hogy a megfejtés mellé a kitalálandó szók egyes betűit a kockákban szétszórvva küldjed be. Hiszen elég példáját láthatad. Hát aszerint cselekedjél! A másodikat kiadom. A negyedik név már agyon van rejtvényezve. Van még rajta kívül is sok jelesünk. Bocskay, Bethlen, Csokonay, Czuczor, Pázmány stb. szintén ékességei a magyar nemzetnek. Ezekből válassz! — **Szabó Margit.** Oh, csak sejtettem volna, hogy otthon nyaraltok! De hát azért mégis csak azt mondom: a vizontlátásra! — **Szigeti Ernő.** Nem sokára elolvasom. Azután üzenek. — **Mártika históriája**, »*Muczika története*«, »*A hópehely meséje*« szerzőinek ugyanannyit. — *Több levélről a jövő számban.*

Az »Ingyen tej« részére: *Hunyady Ferenc* 10 K. — *Hunyady G.* 10. K. — *Schwarz Emmy* gyűjtése: 20 K. — (Egyes adakozók: *Rott Pepi*, *Szirmai Jóska*, *Schwarz Magda* és *Emmy.*)

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.

1904. j.